

„Kære Betty, det gør jeg sandelig heller ikke. Men du kan dog vist ikke finde det helt unaturligt, at din Broders Forhold f. Eks. til hans nærmeste Paarørende — kan vække nogen Forundring.“

„Hvad mener du?“

„Ja, undskyld ... jeg vil nødig være indiskret. Men du lægger mig virkelig Spørgsmaalet paa Tungen: hvad har egentlig hans Kone sagt til denne lange Adskillelse?“

„Selvfølgelig har hun ganske billiget den ... ja hun har udtrykkelig ønsket den for Emanuels Skyld.“

Fru Betty var atter bleven rød. Det var nemlig ogsaa første Gang, at Broderens Hustru var bleven nævnet dem imellem. Som adskillige andre havde Fru Betty i sin Tid haabet paa en Forbindelse mellem Veninden og Emanuel, og hun mente at vide, at det væsentlig var Ragnhild, der bar Skylden for, at dette Haab ikke var gaaet i Opfyldelse.

„Saa alt dette har altsaa du og Pastor Petersen gaaet og snakket sammen om,“ sagde hun efter nogle Øjeblikkes Tavshed. „Det overraskede mig forresten ikke saa lidt at træffe Pastoren her. Den Rejse maa da være bleven pludselig bestemt.“

„Det blev den vist ogsaa.“

„Hvad kan egentlig have ført ham herud? Han gaar da ikke og er forelsket i dig, Ragnhild?“

„Jeg veed saamænd ikke. Jeg har ikke spurgt ham.“

„Men du er dog glad ved hans Selskab. Han er jo underholdende.“

„Ja, han morer mig. Han er saadan en fornøjelig Hanswurst-Figur. Herregud, du! Vi kan jo ikke alle gaa omkring og være bekymrede Verdensforbedrere.“

„Du skulde dog vist passe lidt paa, Ragnhild. Pastor Petersen er — trods sin Alder — vel neppe helt ufarlig. Han har jo ogsaa Ord for at være en meget kvindekær Mand.“

Ragnhild slog en lille Latter op.

„Hør, veed du hvad, Betty! Det kan man vistnok sige om de fleste Mandfolk. Hvad har din egen Erfaring lært dig?“

Fru Betty svarede ikke. Hun blev atter stødt af Venindens Tone og frie Udtryksmaade. Hun var i det hele i sit Forhold til